

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného JUDr. Josefem Mackem, advokátem, se sídlem V Olšinách 36, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2008, č. j. SO/P/298/2008/Va/22 PŘ - ODV - 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 20. 4. 2009, č. j. 63 Ca 14/2008 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 20. 4. 2009, č. j. 63 Ca 14/2008 - 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 8. 2008, č. j. SO/P/298/2008/Va/22 PŘ - ODV - 2. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 2. 7. 2008, č. j. 65862/2008, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Podle uvedeného rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou (dále jen „městský úřad“) se stěžovatel měl dopustit spáchání přestupku proti občanskému soužití

podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tím, že dne 22. 4. 2006 v přesně nezjištěné době kolem 02.00 hod. v Jablonci nad Nisou fyzicky napadl M. T. Tento skutek byl původně předmětem trestního řízení před Okresním soudem v Jablonci nad Nisou (dále jen „okresní soud“), který shledal stěžovatele vinným z trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů. Na základě podaného odvolání Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) odsuzující rozsudek okresního soudu zrušil s tím, že jednání stěžovatele nenaplnuje znaky trestného činu, neboť nevykazuje takový stupeň společenské nebezpečnosti, aby mohlo být kvalifikováno jako trestný čin. Pokud však jde o existenci skutku samotného, jakož i o posouzení důkazů, ztotožnil se krajský soud s napadeným rozsudkem. Věc byla následně prostřednictvím okresního soudu postoupena městskému úřadu k přestupkovému řízení. Městský úřad na základě dostupných podkladů vydal příkaz o uložení pokuty za přestupek ze dne 20. 12. 2007, proti němuž stěžovatel podal odpor. Po následujícím přestupkovém řízení byl stěžovatel rozhodnutím městského úřadu ze dne 26. 3. 2008 shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Na základě odvolání žalovaný toto rozhodnutí zrušil a vrátil městskému úřadu k novému projednání, neboť shledal procesní pochybení v přestupkovém řízení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Městský úřad procesní pochybení napravil a dne 2. 7. 2008 vydal nové rozhodnutí, jímž opětovně vyslovil vinu stěžovatele. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí městského úřadu potvrzeno rozhodnutím žalobce ze dne 14. 8. 2008. Stěžovatel proti zamítavému rozhodnutí krajského úřadu podal výše uvedenou správní žalobu.

Ve své kasační žalobě stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro vady řízení před správním orgánem. Stěžovatel se domnívá, že krajským soudem a správními orgány byly nesprávně posouzeny důkazy, a tím i samotná existence skutku, když zejména nebyly připuštěny jím nabízené důkazy, mající svědčit o časových nesrovnalostech mezi jednotlivými důkazy. V této souvislosti stěžovatel zpochybňuje možnost překonání vzdálenosti 1,5 km za 20 minut pěší chůzí v podnapilém stavu. V kasační stížnosti stěžovatel také namítá, že soud odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí svědka B., jež měla potvrdit čas odchodu stěžovatele z restaurace. Vedle toho stěžovatel napadá skutečnost, že nebyl připuštěn důkaz záznamem kamery.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný poukázal na skutečnost, že soudy v rámci trestního řízení dospěly k jednoznačnému závěru o vině stěžovatele. Žalovaný k tomu podotýká, že daný skutek podle usnesení krajského soudu ze dne 26. 9. 2007 nebyl shledán trestným činem z toho důvodu, že nevykazoval odpovídající stupeň společenské nebezpečnosti, nicméně tato skutečnost nikterak nezpochybňuje závěr, že se stěžovatel skutku dopustil. Žalovaný se dále vyjadřuje k tvrzení stěžovatele zpochybňujícímu možnost urazit chůzí za 20 minut vzdálenost 1,5 km, přičemž upozorňuje na průměrnou rychlost chůze, která činí 5,5 km za hodinu. Krajský úřad trvá na svém rozhodnutí ze dne 14. 8. 2008 a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval otázkou, zda by mohla být narušena totožnost skutku v případě upřesnění jeho časových okolností. Připomenul přitom, že totožnost skutku je zachována, jsou-li shodné podstatné skutkové okolnosti

jednání a následku, zatímco časové a místní okolnosti takovými podstatnými skutkovými okolnostmi nejsou. I když skutek, z něhož je stěžovatel uznán vinným, není časově přesně zjištěn, není tím narušena totožnost skutku. Z tohoto důvodu výpověď stěžovatelem navrženého svědka není stěžejní, když tento nebyl přímým účastníkem konfliktu a může pouze potvrdit odchod stěžovatele z restaurace. V odpovědi na námitku neprovedeního důkazu záznamem kamery krajský soud v souladu se závěry trestního a správního řízení shledal, že záznamy nepostihovaly celé široké prostranství, takže místo konfliktu mohlo být mimo záběr, a byly dosti nekvalitní, takže nemohlo jít o důkaz vyvracející tvrzení svědků.

V souladu s § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Neshledal přitom vady řízení před soudem, k nimž je třeba přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Posléze přistoupil k přezkoumání kasační stížnosti v rámci uplatněných stížných námitek (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí krajského soudu, kterým byla věc postoupena k řešení Městskému úřadu v Jablonci nad Nisou, nabylo právní moci 26. 9. 2007, napadené správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 19. 8. 2008; k zániku odpovědnosti za přestupek tedy dle § 20 zákona o přestupcích nedošlo.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou kasační stížností zpochybňuje zjištění skutkového stavu na základě provedených důkazů, Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k projednání námitek týkajících se hodnocení důkazů.

Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře již uvedl, že zákon o přestupcích neobsahuje bližší úpravu postupu při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění, a je proto třeba na základě § 51 zákona o přestupcích vyjít při posuzování těchto otázek primárně z ustanovení správního řádu. Podle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro dodržení souladu s požadavky na zákonnost jeho postupu, uvedenými v § 2 správního řádu. Ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu je pak správnímu orgánu uložena povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu.

Ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu uvádí, že správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, což mu umožňuje některé důkazy přijmout a jiné odmítnout. Přijetí či odmítnutí konkrétních důkazů musí odpovídat okolnostem případu a z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy patrné, jaké úvahy (např. logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní, aj.) vedly správní orgán k jeho závěrům. Jak rozhodl Nejvyšší správní soud, „provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě, (...) že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné.“ (rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101, dostupný na www.nssoud.cz).

Možnost odmítnutí některých důkazů je dána také požadavky procesní efektivity a hospodárnosti správního procesu: „*Pokud správní orgán postupuje v dokazování v souladu s § 3 správního řádu a v průběhu dokazování zjistí skutečnost bránící vyhovět žadatelově žádosti, další dokazování již neprovádí a žádost zamítne. Z hlediska zásad procesní efektivity a hospodárnosti správního procesu zůstává provádění dalších důkazů nadbytečné, jakmile by již byl v dosavadním dokazování nade vší pochybnost prokázán relevantní důkaz o nepřipustnosti žadatelovy žádosti.*“ (Hrabák, J., Nahodil, T. *Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 3. vyd. Praha : Wolters Kluwer, 2009, str. 210).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud ani správní orgány v tomto případě proti zákonným požadavkům na provádění a hodnocení důkazů neprovinily. Ve správním řízení před městským úřadem bylo řádně provedeno nové šetření ve věci, v němž byl stěžovatel na základě dostupných důkazů shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Městský úřad se ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 2008 vypořádal se všemi důkazy, přičemž odůvodnil, na základě jaké úvahy stěžovatelem navržené důkazy neprovedl. Pokud jde o svědka B., ze spisu vyplývá, že byl správním orgánem předvolán, nicméně svědek si předvolání nepřevzal a k jednání se nedostavil. Správní orgán následně konstatoval, že i kdyby byl tento důkaz proveden, představovalo by toto svědectví toliko nepřímý důkaz, jehož provedení by nepřineslo významnější upřesnění časových souvislostí případu. S navrženým důkazem svědecké výpovědi svědka B. se tedy městský úřad i krajský soud vypořádaly, a to s dostatečným zdůvodněním nepřímým charakterem a nadbytečností tohoto svědectví. Rovněž způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou o důkazu záznamem kamery, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečný. Pokud totiž vzhledem k nedostatečné kvalitě obrazu a šíři záběru nebylo lze popřít tvrzení svědků, a to ani částečně či v souvislosti s ostatními důkazy, navržený důkaz je nadbytečný.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal pochybení správních orgánů ani krajského soudu, pokud jde o vypořádání se s důkazními návrhy stěžovatele.

V otázce posouzení rychlosti chůze stěžovatele se pak Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem žalovaného. Dále je třeba dodat, že podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou v dané věci uvedené údaje nepodstatné, neboť celý skutkový děj není spolehlivě časově ukotven; byl však jednoznačně skutkově prokázán.

Nejvyšší správní soud přítomnou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu